

nende. Alt det kræver investeringer i det offentlige i bygningsrenovering og materialer, men ikke mindst i arbejdskraft.

Vi ved, at der minimum er 200.000, der forlader arbejdsmarkedet i de kommende 10 år. De skal erstattes, men de skal erstattes af god, kvalitativ arbejdskraft, og det kræver, at vi investerer i udviklingen og udbygningen af den offentlige sektor og i uddannelsen af arbejdskraften.

Vi har desværre ikke fået nogen meldinger fra regeringen om, hvordan det skal løftes. Regeringen har ikke på et eneste tidspunkt i dag, hverken i statsministerens svartale eller i de borgerlige partiers ordførertaler, løftet sløret for, hvordan man skal løse de udfordringer, vi står over for.

Derfor bliver det en opgave for oppositionen at finde sammen og sige, hvordan vi kan være med til dels at vise alternativet til den nuværende laden stå til-politik over for den offentlige sektor, dels hvor vi skal satse, og hvordan vi skal finansiere det.

Her ligger der i forslaget til vedtagelse naturligvis kun signaler om, hvilken vej vi skal gå, for det er det, der er helt afgørende, nemlig at signalere, hvad vi ønsker med den offentlige sektor. Vi skal sikre, at der er tilstrækkeligt med midler, for at man kan få den moderne, den trygge og den tidssvarende offentlige sektor, og vi skal også have fremlagt en plan for, hvordan vi får uddannet og sikret den arbejdskraft, der er nødvendig, og hvordan vi får lavet den målrettede uddannelsesindsats, som skal understøtte det.

Alle de ting er nødvendige, og det er de signaler, der ligger i det forslag til vedtagelse, som oppositionen har fremsat, og det har vi ikke kunnet få en debat med regeringspartierne om i dag. Derfor er det vel mere egnet til, at vi også drøfter det videre med offentligheden, så vælgerne kan se, at der er en forskel på, om man ønsker en god, tryk og tidssvarende velfærd i den offentlige sektor, eller om man som regeringen ønsker at arbejde mere frem mod skattelettelser, så det bliver det private forbrug, der kommer til at vokse på bekostning af vores fælles værdier.

Her skiller linjen i Folketinget mellem det nuværende flertal og oppositionen, og det synes jeg for så vidt er meget sundt, for det giver også mulighed for at få en god offentlig debat, som vi ser meget frem til i de kommende 14 måneder inden det kommende valg, eller hvornår det nu kommer. Med de bemærkninger bakker vi op bag forslaget til vedtagelse, for det er nødven-

digt, at vi får debatten om, hvordan vi sikrer kvaliteten i den offentlige sektor.

Kl. 18.00

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er en række medlemmer, der har bedt om ordet for korte bemærkninger, og jeg nævner lige, hvem jeg har nået at notere: hr. Jens Hald Madsen, hr. Jacob Jensen, hr. Torsten Schack Pedersen og fru Pia Christmas-Møller.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg kunne lytte mig til, at man roste fru Marianne Jelved, og det er da også fint at gøre, og jeg kan dermed ligesom forstå, at man samtykker lidt med hensyn til det med, at man ikke kan legitimere et skattestop. Og da ordføreren havde et ønske om, at vi skulle reflektere mere over tingene og ikke komme med stereotyper osv., kunne vi jo reflektere over fremtiden. Vi kunne sige, at hvis der skulle være en alternativ regering og hr. Villy Søvnald selvfølgelig skal være minister, så er det vel oplagt, at SF og Det Radikale Venstre kunne komme med et fælles ultimativt krav og sige: Skattestoppet falder til jorden, ellers bliver der ikke noget alternativ.

Det Radikale Venstre og SF er jo fuldstændig enige, og ordføreren roste selv fru Marianne Jelved nu, fordi man ikke kunne legitimere et skattestop. Hvad er så problemet med at komme med et fælles ultimativt krav?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Skulle det være sket i løbet af dagens debat, at en ordfører fra de nuværende regeringspartier eller Dansk Folkeparti havde sagt noget, som var rosværdigt, havde jeg været mand nok for at rose det. Men når det nu var fru Marianne Jelved, jeg roste, var det, fordi jeg synes, at den reflekterende tilgang til fremtidens offentlige sektor er rosværdig, for den giver mulighed for at få en politisk debat.

Det, der ikke giver mulighed for at få en politisk debat, er at stille stereotype krav om ultimative krav som forudsætning for et samarbejde med dette og hint parti. Det er der jo ingen der gør i virkelighedens verden. Jeg vil meget advare de partier, der gør det, for ultimative krav er en kortslutning af folkestyret. Det, der er det helt afgørende, er, at partierne – vi er syv partier i Folketinget; der er nogle udenfor, der også gerne vil ind – fremlægger deres holdninger og får